

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/67/2019
Identifikačné číslo spisu: 6118372377
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6118372377.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská autobusová doprava Lučenec, akciová spoločnosť, so sídlom Mikušovská cesta 17, 984 01 Lučenec, IČO: 36 054 259, právne zastúpeného JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, Ul. P. Rádayho č. 14/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému Banskobystrický samosprávny kraj, so sídlom Námestie SNP 23, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37 828 100, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb/141/2018, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 7. marca 2019, č. k. 43Cob/16/2019-160, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 19.12.2018, č. k. 63Cb/141/2018-69, uložil v prvej výrokovej vete žalovanému po dobu platnosti Zmluvy o výkone dopravy vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 29.12.2008 v znení jej Dodatkov č. 1 až 9 zdržať sa konania ohrozujúceho alebo marniaceho žalobcovi plnenie Zmluvy o výkone dopravy vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS na úseku pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na území Banskobystrického samosprávneho kraja.

2. V druhej výrokovej vete zakázal žalovanému po dobu platnosti Zmluvy o výkone dopravy vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 29.12.2008 v znení jej Dodatkov č. 1 až 9 uzavrieť zmluvu o výkone dopravy vo verejnom záujme na úseku pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na území Banskobystrického samosprávneho kraja s iným dopravcom pre obdobie plnenia od 01.01.2019 do 31.12.2023, ktorá by mala rovnaký predmet ako Zmluva o výkone dopravy vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa

29.12.2008 v znení jej Dodatkov č. 1 až 9.

3. V tretej výrokovej vete poučil žalovaného ako stranu, ktorej sa neodkladným opatrením ukladajú povinnosti podľa ust. § 337 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. o tom, že môže podať voči žalobcovi žalobu o určenie neplatnosti Dodatku č. 9 zo dňa 14.11.2017 k Zmluve o výkone vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS uzavretej dňa 29.12.2008 medzi žalobcom a žalovaným.

4. Vo štvrtej výrokovej vete návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšnej časti zamietol a v piatej výrokovej vete priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

5. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa svojím návrhom domáhal vydania neodkladného opatrenia v znení: „Súd ukladá žalovanému zdržať sa konania ohrozujúceho alebo mariaceho žalobcovi plnenie Zmluvy o výkone dopravy vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS v znení Dodatkov č. 1 až 9 na úseku pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na území Banskobystrického samosprávneho kraja. Súd zakazuje žalovanému uzavrieť zmluvu o výkone dopravy vo verejnom záujme na úseku pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na území Banskobystrického samosprávneho kraja s iným dopravcom pre obdobie plnenia od 01.01.2019 do 31.12.2023. Žalovaný je povinný žalobcovi nahradiť trov konania.“

6. Súd prvej inštancie posúdil uplatnený návrh žalobcu a ním predložené prílohy v zmysle ust. § 324 ods. 1 a 3 C. s. p., § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d/ C. s. p., § 326 ods. 1, § 328 ods. 1 a § 329 ods. 1 C. s. p. Okresný súd predovšetkým skúmal, či žalobca dôvody na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil. Po oboznámení sa so všetkými listinnými dôkazmi pripojenými žalobcom k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, so všetkými skutočnosťami uvedenými žalobcom v návrhu došiel k záveru, že žalobca dostatočným spôsobom podmienku i dôvody nariadenia neodkladného opatrenia vo vysokej miere osvedčil a osvedčil aj pravdepodobnosť nároku. Pri svojom závere vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom ako dopravcom a žalovaným ako správnym orgánom bola dňa 29.12.2008 uzavretá Zmluva o výkone vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS. Na základe Dodatku č. 9 k tejto zmluve došlo k predĺženiu doby plnenia záväzkov z nej vyplývajúcich na obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2023. Zistil tiež, že v druhej polovici roku 2018 v rámci komunikácie medzi žalobcom a žalovaným poukazoval žalovaný vo svojich podaniach adresovaných žalobcovi na neplatnosť Dodatku č. 9 v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vychádzal aj zo zistenia, že žalovaný zverejnil výzvu na predkladanie ponúk na zabezpečenie dopravných služieb vo verejnom záujme v pravidelnej prímestskej doprave, v ktorej uvádzal, že platnosť dovedy uzavretých zmlúv z roku 2008 sa končí k 31.12.2018.

7. Na základe uvedených skutočností došiel súd prvej inštancie k záveru o potrebe dočasnej úpravy pomerov medzi stranami konania. Ním nariadený rozsah neodkladného opatrenia považoval za primeraný uvedenému sledovanému legitímnemu cieľu. Súdom prvej inštancie vydané neodkladné opatrenie formulované vo výrokoch 1 a 2 malo zabezpečiť reálnu a efektívnu ochranu práv a právom chránených záujmov žalobcu, povaha ktorých umožňuje ich efektívnu ochranu neodkladným opatrením. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že odôvodnenie potreby neodkladnej úpravy medzi ním a žalovaným je dané tým, že žalovaný zverejnil výzvu na predkladanie ponúk, a preto tu existuje naliehavosť poskytnutia dočasnej ochrany prostredníctvom neodkladného opatrenia, keďže z predmetnej výzvy je zrejmý úmysel žalovaného uzavrieť zmluvu s iným dopravcom. Túto skutočnosť považoval okresný súd za dostatočnú na potrebu bezodkladnej úpravy pomerov. Vzhľadom na postup súdu o zúžení neodkladného opatrenia v štvrtej výrokovej vete návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšnej časti zamietol.

8. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), napadnutým uznesením zo dňa 07.03.2019, č. k. 43Cob/16/2019-60, uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu 100 %.

9. Odvolací súd s poukazom na § 324 ods. 1 a 3 C. s. p., § 325 ods. 1, ods. 2 písm. d/ C. s. p., § 326 ods. 1 a 2 C. s. p., § 328 ods. 1 a 2 C. s. p., § 329 ods. 2 C. s. p. a § 341 ods. 1 C. s. p. konštatoval, že pokiaľ sa žalobca domáha vydania neodkladného opatrenia z dôvodu obavy, že exekúcia bude ohrozená, je povinnosťou súdu pred jeho nariadením zistiť, či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením podľa § 324 ods. 3 C. s. p. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne konštatoval, že v danom prípade splnenie účelu žalobcom navrhovanej ochrany nie je možné dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Ďalším dôvodom je povaha práva, ktorému sa mala poskytnúť ochrana. V zmysle § 343 ods. 1 C. s. p. zabezpečovacím opatrením sa má dosiahnuť zabezpečenie peňažnej pohľadávky. V danom prípade sa však žalobca domáhal ochrany iného práva ako peňažnej pohľadávky.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici zdôraznil, že obsahom navrhovaného neodkladného opatrenia malo byť uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa akéhokoľvek konania ohrozujúceho alebo mariaceho plnenie uvedenej zmluvy a zákaz žalovanému uzavrieť zmluvu o výkone dopravy vo verejnom záujme v období od 01.01.2019 do 31.12.2023 s iným dopravcom ako je žalobca.

11. Zo samotného návrhu žalobcu ku dňu jeho podania a ani ku dňu vydania neodkladného opatrenia, podľa odvolacieho súdu nebolo osvedčené a ani preukázané, že by žalovaný ohrozoval, maril alebo iným spôsobom znemožňoval žalovanému plnenie povinností vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu založeného na základe zmluvy o zabezpečení dopravy vo verejnom záujme. Krajský súd mal za to, že žalobca existenciu ohrozenia jeho právneho postavenia neosvedčil, a to aj vzhľadom na to, že samotná obava, ktorú žalobca v žalobe uviedol nespôsobuje ešte následky, ktorým by mala byť poskytnutá ochrana vo forme neodkladného opatrenia. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobca neosvedčil existenciu základných predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia v ním navrhovanom znení, ktorým sa mali bezodkladne upraviť pomery medzi stranami konania. Nebola osvedčená potreba dočasnej úpravy z dôvodu bezprostrednej hrozby nenapraviteľnej, resp. ťažko napraviteľnej ujmy.

12. S poukazom na § 329 ods. 2 C. s. p. odvolací súd dodal, že žalobcovi boli žalovaným vystavené licencie umožňujúce ďalšie pokračovanie v zmluvnom vzťahu medzi stranami konania, čo je dôkazom, že stav bezprostredne hroziacej ujmy alebo ohrozenia práv žalobcu nenastal.

13. V závere napadnutého rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie bez dispozičného úkonu žalobcu zmenil navrhované petity neodkladného opatrenia, pričom takýto postup je v rozpore s § 327 a § 328 ods. 1 C. s. p. Vzhľadom na to, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že návrh v celom rozsahu zamietol, všetky výrokové vety napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie boli nahradené výrokom odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 396 C. s. p. s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C. s. p.

14. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu, mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

15. Dovolateľ uviedol, že podal návrh bez podania vo veci samej, a preto napadnuté rozhodnutie možno považovať za také, ktorým sa konanie končí. Žalobca zdôraznil, že odvolací súd abstrahuje od príloh návrhu a skutočnosti, že žalovaný vykonal úkony smerujúce k uzavretiu zmlúv s dopravcami. Odvolací súd sa podľa dovolateľa nevyporiadal ani s tým, že žalovaný, odvolávajúci sa na svoje vyjadrenia, ktoré sú datované 12.12.2018 a neskôr, je pripravený plniť zmluvné vzťahy, ale žalobcovi nezaslal iné stanovisko ako to, v ktorom mu písomne oznámil svoj názor ohľadne neplatnosti Dodatku č. 9. Dovolateľ dodal, že pretrvávajúci stav v danom čase zodpovedal potrebe úpravy tak, ako to vyplýva z neodkladného opatrenia, ktoré pre žalovaného nemôže a ani nemalo absolútne žiadne negatívne dôsledky, pretože žalovanému malo len zabrániť konať na ťarchu uzavretých právnych vzťahov. Preto záver odvolacieho súdu, že výzvy na predkladanie ponúk na uzavretie zmluvy neznamenajú zásah do zmluvných povinností na úkor žalobcu, je podľa dovolateľa neudržateľný, nakoľko ide o oblasť výkonu

dopravy vo verejnom záujme.

16. Dovolateľ má ďalej za to, že pokiaľ sa banalizuje všetko, čo žalobca prezentoval pri podaní návrhu, došlo napadnutým uznesením k porušeniu princípu jeho právnej istoty vydaním uznesenia, ktoré je arbitrárne a bez bližšieho odôvodnenia konštatuje nenaplnenie existencie základných predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia. Rovnako ani vydanie dopravných licencií v čase rozhodovania odvolacieho súdu, podľa názoru žalobcu ešte neznamená, že v čase podania návrhu existenciu hrozby neosvedčil, pretože licencie sú výsledkom správneho konania.

17. Žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že na jednej strane sa v konaní o neodkladnom opatrení nevykonáva dokazovanie, avšak na strane druhej odvolací súd konštatuje neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, čím je podľa dovolateľa napadnuté uznesenie zmätočné. Spôsob preskúmania veci odvolacím súdom je podľa dovolateľa nesprávnym procesným postupom súdu spočívajúcim predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu neodkladného opatrenia ako celku a dokazovaniu.

18. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje. Dovolateľ si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu, a to ako po skutkovej stránke, tak aj po právnej stránke zdôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Žalovaný má za to, že žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil neodkladnosť uloženia ním požadovaných povinností na základe predložených listinných dôkazov. Žalovaný zdôraznil, že ku dňu predloženia vyjadrenia je v celom Banskobystrickom kraji pre širokú verejnosť a jeho obyvateľov poskytovaná pravidelná autobusová doprava, ako tomu bolo aj v čase podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaný nikdy neprestal plniť svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy so žalobcom, a to vrátane dodatkov 1 až 9. Túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že žalovaný vydal dňa 14.12.2018 niekoľko rozhodnutí o udelení licencií na autobusové linky prevádzkované žalobcom, a to na obdobie najbližších 2 rokov. Preto tvrdenia žalobcu boli prezentovaním jeho subjektívnych dojmov, ktoré neboli preukázané objektívnymi dôkazmi.

20. Skutočnosť, že žalovaný oznámil žalobcovi, že dodatok č. 9 k zmluve považuje za neplatný, prípadne že zverejnil výzvu na predkladanie ponúk na zabezpečenie dopravných služieb vo verejnom záujme v prímestskej autobusovej doprave, nie je podľa žalovaného osvedčením ani preukázaním dôsledkov, že žalovaný nebude plniť dohodnutú zmluvu.

21. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nebol napadnutým uznesením žiadnym spôsobom ukrátený na svojich procesných právach, pričom mal dostatok priestoru už v rámci podania návrhu uviesť všetky okolnosti súvisiace s vecou a zároveň mal možnosť pravdivo popísať prebiehajúce rokovania a taktiež mohol označiť a uviesť všeobecne a verejne dostupné informácie, na ktoré poukázal žalovaný.

22. Dovolanie žalobcu považuje žalovaný z vyššie uvedených dôvodov za neopodstatnené, bez uvedenia konkrétneho právneho, ako aj skutkovo významného dôvodu, nakoľko zo strany žalovaného sú splnené záväzky vyplývajúce zo vzájomných zmluvných vzťahov, v dôsledku čoho žalobca neutrpel žiadnu škodu, ani ujmu. Preto žalovaný navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v celom rozsahu odmietol.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

24. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

25. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

26. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

28. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

29. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

30. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie vád podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

31. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

32. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. V danej súvislosti Najvyšší súd SR upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018 a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017).

33. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 C. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarcu tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

34. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má teda povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania (pri splnení podmienok ust. § 325 ods. 1 C. s. p.). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa ust. § 336 ods. 1 C. s. p., konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018).

35. V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov. Z povahy nariadeného neodkladného opatrenia, ako aj z obsahu napadnutého uznesenia odvolacieho súdu je potrebné vyvodiť záver, že tieto považovali konanie o navrhovanom neodkladnom opatrení za konanie, v rámci ktorého nariadené neodkladné opatrenie nekonzumuje vec samu. Tomu nasvedčuje skutočnosť, že neodkladné opatrenie nebolo nariadené po skončení konania a tiež, že súd prvej inštancie považoval za potrebné v III. výroku uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia poučiť žalovanú o možnosti podať žalobu vo veci samej a určil strany, ako aj predmet konania vo veci samej. Uvedená výroková veta znela tak, že okresný súd poučil žalovaného ako stranu, ktorej sa neodkladným opatrením ukladajú povinnosti podľa ust. § 337 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. o tom, že môže podať voči žalobcovi žalobu o určenie neplatnosti Dodatku č. 9 zo dňa 14.11.2017 k Zmluve o výkone vo verejnom záujme č. 1336/2008/ODDDS uzavretej dňa 29.12.2008 medzi žalobcom a žalovaným.

36. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je možné vyvodiť, že v danej veci ide o situáciu, kedy sa neodkladným opatrením dočasne nastolil určitý stav bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že

uznesenie odvolacieho súdu, ktorým súd unesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, nekonzumovalo vec samu a preto nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

37. Vyslovený právny záver sa týka všetkých častí napadnutého rozhodnutia. Žiadny z výrokov uznesenia odvolacieho súdu, napadnutého dovolaním, nemá povahu rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania dovolací súd na doplnenie uvádza, že výrok o trovách konania je podľa svojej povahy výrokom závislým, pretože je viazaný na existenciu rozhodnutia o nároku uplatnenom v konaní. Je preto vylúčené, aby sa takýto závislý výrok (pre účely posúdenia povahy danej časti rozhodnutia) posudzoval nezávisle od samotného rozhodnutia.

38. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 420 písm. f/ C. s. p. nevyplýva, dovolací súd jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

39. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Keďže však žalovaný o náhradu trov dovolacieho konania nežiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

40. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.